

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Cob/54/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8518201574
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Zoľáková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8518201574.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Zoľákovvej a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Andreja Radomského v právnej veci žalobcu: P. X., O.. XX.X.XXXX, O.. F.. U. XXA, XXX XX F.Á. Ľ., právne zastúpeného JUDr. Slavomírom Firmentom, advokátom so sídlom 17. novembra 14, 064 01 Stará Ľubovňa, IČO: 42076986, proti žalovanej: MARIANNA, s.r.o., Levočská 31, 064 01 Stará Ľubovňa, IČO: 44 511 159, právne zastúpenej JUDr. Stanislavom Lampartom, advokátom so sídlom Námestie sv. Mikuláša 29, 064 01 Stará Ľubovňa, IČO: 42420202, o zrušenie účasti spoločníka v spoločnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa, č.k. 3Cb/83/2018-60 zo dňa 17. júla 2019, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok súdu prvej inštancie.

Priznáva žalovanej proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I žalobu zamietol, výrokom II uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanej strane trovy konania v rozsahu 100 %, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Výrok rozhodnutia odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou, podanou na tunajšom súde dňa 21.9.2018 domáhal, aby súd zrušil jeho účasť spoločníka v spoločnosti MARIANNA, s.r.o.. Žalobu odôvodnil tým, že napriek skutočnosti, že je riadnym spoločníkom žalovanej spoločnosti, nebol prizvaný na žiadne valné zhromaždenie spoločníkov a tak vlastne ani nevie, či sa konalo alebo nie, nevie, akým spôsobom sa rozdeľuje zisk vytvorený spoločnosťou a hoci disponuje svojim podielom v spoločnosti, žiadnym spôsobom na vytvorenom zisku nedisponuje, nemá ani žiadnym spôsobom možnosť ovplyvňovať chod spoločnosti. S ohľadom na tieto skutočnosti a rovnako aj s poukazom na to, že vzťahy medzi ním a jeho matkou, ale aj súrodencami (t.j. prakticky so všetkými ostatnými spoločníkmi) sú vážne naštrbené majetkovými súdnymi spormi, rozhodol sa, že ukončí svoje pôsobenie v spoločnosti. Poukázal na to, že pred samotným podaním žaloby na súd požiadal listom žalovanú spoločnosť v zmysle § 122 ods. 2 Obchodného zákonníka, aby mu bolo umožnené nahliadnuť do základných dokumentov spoločnosti, aby vedel, v akom stave sa spoločnosť nachádza, akým spôsobom hospodári, aby mohol realizovať aj svoje právo na kontrolu, t.j. aby mohol na základe uvedených dokladov posúdiť, či konateľ spoločnosti koná s odbornou starostlivosťou, v súlade so záujmami spoločnosti, čo mu bolo ako spoločníkovi, vlastníacemu päťtinový obchodný podiel v spoločnosti, po dobu viac ako 7 rokov odopierané. Spoločnosť mu listom zo dňa 22.3.2017 oznámila, že v ním navrhovanom termíne mu nahliadnutie neumožní, určila mu iný dátum, ktorý mu však nevyhovoval a k požadovaným dokladom sa nedostal. Postup konateľa spoločnosti, ako aj ostatných spoločníkov, žalobcovi neumožňuje žiadnym spôsobom ovplyvniť chod spoločnosti a z listu zo dňa 22.3.2017 vyplýva, že predstava konateľa a spoločníka v jednej osobe vo vzťahu k

ukončení jeho účasti v spoločnosti je taká, že bezodplatne prevedie svoj obchodný podiel, s čím žalobca nesúhlasí. V súčasnosti medzi sebou spoločníci prakticky vôbec nekomunikujú a majú protichodné záujmy. U žalobcu vznikla dlhodobá neprítomnosť jeho postavenia ako spoločníka u žalovaného, ktorá situácia zákonite vyvoláva vzájomnú nedôveru, neistú pozíciu žalobcu ako spoločníka, vznikla jeho dlhodobá neúčast' na realizovaní podnikateľského zámeru žalovanej a tým prehlbujúce sa nenaplnenie hlavného zmyslu účasti spoločníka v spoločnosti, následkom ktorej dlhodoobej neprítomnosti žalobcu ako spoločníka žalovanej spoločnosti je táto účasť už len formálna. Uvedené vyúsťuje do zhodnotenia, že nie je možné spravodlivo žiadať, aby žalobca v spoločnosti zotrval. Poukazujúc na uvedené dôvody, najmä na vylúčenie žalobcu z účasti na valných zhromaždeniach spoločnosti, rozsah a intenzitu nezhôd medzi ním a ostatnými spoločníkmi, ako aj na skutočnú vôľu všetkých spoločníkov ohľadom zotrvania žalobcu v spoločnosti, tvrdí, že táto situácia prakticky neumožňuje ďalšie fungovanie spoločnosti v uvedenom zložení spoločníkov, preto má za to, že od neho nemožno spravodlivo požadovať, aby zotrval v žalovanej spoločnosti. Žalovaná so žalobou nesúhlasila, považovala ju za bezdôvodnú a v celom rozsahu za neoprávnenú, majú za to, že vzhľadom na objektívny skutkový stav nie sú v nijakom prípade splnené podmienky, ktoré stanovuje ustanovenie § 148 ods. 1 Obchodného zákonníka. Poukázala na to, že žalobca do žalovanej spoločnosti za celý čas od jej vzniku nevložil žiadne finančné prostriedky, nikdy nevyvíjal žiadnu činnosť a o firmu sa absolútne nestaral. Rovnako sa nikdy nezaujímal o jej fungovanie, problémy a celkovú činnosť. Jeden účelovo podaný list nemožno nijako považovať za skutočnosť, že mu bola odopieraná jeho možnosť účasti na činnosti spoločnosti. Žalovaná vyslovila názor, že podaná žaloba má za cieľ iba to, aby spoločnosť musela žalobcovi vyplatiť „bezpracný zisk“, a to formou výplaty vyrovnávacieho podielu. Toto konanie žalobcu je účelové a je v rozpore s pravidlami poctivého obchodného styku. Vzhľadom na uvedené považuje žalobu v celom rozsahu za nedôvodnú a navrhuje, aby ju súd v celom rozsahu zamietol a zaviazal žalobcu na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vec právne posúdil podľa ustanovenia § 148 ods. 1 Obchodného zákonníka. Prvoinštančný súd v danej veci zväžil všetky skutkové okolnosti a dôsledne posudzoval otázku, či na strane žalobcu existujú dôvody, pre ktoré je možné zrušiť jeho účasť v spoločnosti MARIANNA, s.r.o. a dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu tak závažnej skutočnosti, ktorá by odôvodňovala zrušenie jeho účasti v žalovanej spoločnosti. Žalobca dôvodnosť podanej žaloby oprel jednak o skutočnosť, že nebol pozvaný na valné zhromaždenie spoločníkov, že nemá informácie o hospodárení spoločnosti, nemá možnosť ovplyvňovať chod spoločnosti a jednak o skutočnosť, že vzťahy medzi ním a konateľkou spoločnosti a ostatnými spoločníkmi sú vážne naštrbené majetkovými súdnymi spormi, v dôsledku ktorých v súčasnosti spoločníci prakticky vôbec nekomunikujú a majú protichodné záujmy. Je pravdou, že v konaní nebolo žalovanou preukázané, že by žalobcovi boli doručované pozvánky na valné zhromaždenia spoločnosti. Z výpovede konateľky žalovanej a svedkyne M. na pojednávaniach dňa 24.2.2019 a 17.7.2019 vyplynulo, že termíny valných zhromaždení mali byť žalobcovi oznamované telefonicky, no žalobca mal reagovať tak, že nemá čas, preto ostatní spoločníci prejednávali potrebné veci bez jeho prítomnosti. Žalobca na pojednávaní tieto tvrdenia poprel a zotrval na stanovisku, že o konaní valných zhromaždení nebol informovaný. Avšak samotná skutočnosť, že žalovaná nepreukázala doručenie pozvánok na valné zhromaždenia žalobcovi, nie je dôvodom pre zrušenie účasti žalobcu v spoločnosti. Pokiaľ žalobca považoval skutočnosť, že nebol na uvedené valné zhromaždenia pozvaný, za závažnú ujmu, ktorá sa dotýkala jeho práv spoločníka, mal možnosť podať v zmysle § 131 ods. 2 Obchodného zákonníka na súd návrh na určenie neplatnosti valného zhromaždenia, ktoré ostatní spoločníci na uvedených valných zhromaždeniach prijali. Navyše žalobca v konaní nepreukázal, že by sa bol účasti na valných zhromaždeniach dovoľával, naopak, sám uviedol, že ani nevedel, že sa majú konať nejaké valné zhromaždenia. Preto táto skutočnosť nemôže byť dôvodom núteného zrušenia účasti žalobcu ako spoločníka v spoločnosti. Ďalším dôvodom, pre ktorý by mal súd, podľa názoru žalovaného, zrušiť jeho účasť spoločníka v žalovanej spoločnosti má byť skutočnosť, že mu bolo, po dobu viac ako 7 rokov, odopierané právo na kontrolu spoločnosti, pričom poukázal na to, že pred podaním žaloby požiadal listom žalovanú spoločnosť, aby mu bolo umožnené nahliadnúť do základných dokladov spoločnosti, čo mu v ním navrhovanom termíne nebolo umožnené a žalovaná mu určila iný dátum, ktorý mu však nevyhovoval a k požadovaným dokladom sa nedostal. V tomto smere má prvoinštančný súd za to, že ak žalobca jediným listom pred podaním žaloby požiadal na nahliadnutie do účtovných dokladov žalovanej spoločnosti a žalovaná mu oznámila, že ním navrhnutý termín jej, z dôvodu maximálneho pracovného vyťaženia, nevyhovuje a ponúkla mu dva náhradné termíny, na ktoré však žalobca už nereagoval, nemožno konštatovať, že by týmto konaním žalovanej boli obmedzené jeho práva ako spoločníka nahliadnúť do základných dokladov spoločnosti. Práve naopak, z uvedeného vyplýva, že konateľka žalovanej neobmedzovala žalobcu v jeho právach, bola ústretová a ponúkla žalobcovi možnosť nahliadnúť do základných dokumentov spoločnosti v dvoch náhradných

termínoch, no žalobca ju následne už nekontaktoval a s takouto požiadavkou ju už viac neoslovil. Preto ani uvedený dôvod, podľa názoru konajúceho súdu, nemôže byť relevantným pre vyhovie žalobcom podanej žalobe. Ďalším tvrdením žalobcu, ktorým odôvodňuje podanie žaloby na súd je skutočnosť, že medzi ním a ostatnými spoločníkmi spoločnosti MARIANNA, s.r.o. došlo k podstatnému zhoršeniu vzťahov, najmä z dôvodu prebiehajúceho súdneho sporu majetkového charakteru medzi žalobcom a konateľkou žalovanej. V tejto súvislosti je, podľa názoru súdu, podstatná skutočnosť, že tieto nezhody nesúvisia s výkonom činností, ktoré sú predmetom podnikania žalovanej, netýkajú sa činnosti, chodu a hospodárenia žalovanej spoločnosti, preto všeobecne konštatované vážne nezhody medzi spoločníkmi nemôžu bez ďalšieho zakladať zákonný dôvod na zrušenie účasti žalobcu podľa § 148 ods. 1 Obchodného zákonníka. V tomto smere súd poukazuje aj na právny názor vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obo/179/2000, podľa ktorého, cit.: „Avšak napr. nezhody medzi spoločníkmi a hospodársky úpadok spoločnosti nie sú pre záver, že od spoločníka nemožno spravodlivo požadovať zotrvanie v spoločnosti, postačujúce.“ Prvoinštančný súd navyše dopĺňa, že zo všeobecnej charakteristiky spoločnosti s ručením obmedzeným plynie, že ide o obchodnú spoločnosť kapitálového typu. Medzi základné povinnosti spoločníkov patrí vkladová povinnosť, ktorej minimálnu výšku predpisuje zákon, táto výška vkladu potom podmieňuje mieru účasti spoločníka na majetku spoločnosti, na jej zisku, mieru jej vplyvu pri rozhodovaní o záležitostiach spoločnosti. Rozhodnutie vstúpiť do kapitálovej spoločnosti musí byť prijaté po zrelej úvahe, pri vyhodnotení všetkých následkov. Konkrétny spoločník môže stratiť záujem o postavenie spoločníka z rôznych dôvodov, avšak musí si uvedomiť, že ukončenie účasti spoločníka v spoločnosti podlieha pravidlám Obchodného zákonníka. Keďže Obchodný zákonník v § 148 ods. 1 zakotvuje zásadu, že spoločník nemôže zo spoločnosti vystúpiť jednostranným úkonom, jediným spôsobom, ako spoločník môže dosiahnuť zánik účasti v spoločnosti, bez autoritatívneho výroku súdu, je prevod obchodného podielu postupom podľa § 115 Obchodného zákonníka. Až pri nemožnosti ukončiť účasť spoločníka dohodou a pri preukázaní existencie predpokladov uvedených v § 148 ods. 1 Obchodného zákonníka, je úlohou súdu umožniť spoločníkovi vystúpiť zo spoločnosti, ak nemožno od neho spravodlivo požadovať, aby v nej zotrval. V prejednávanej veci žalobca v podanej žalobe uviedol, že „sa s ohľadom na uvedené skutočnosti rozhodol, že ukončí svoje pôsobenie v spoločnosti,“ avšak nevyužil možnosť dosiahnuť zánik účasti v spoločnosti dohodou so spoločníkmi o prevode obchodného podielu, neponúkol svoj obchodný podiel v rámci predkupného práva ostatným spoločníkom, ale priamo požiadal súd, aby zrušil jeho účasť v spoločnosti žalovanej. Keďže princíp dobrovoľnosti, podieľať sa právami a povinnosťami v obchodnej spoločnosti, je potrebné naplniť aj pri zániku účasti spoločníka v spoločnosti, bolo, podľa názoru súdu, potrebné pri rozhodovaní prihliadnuť aj na túto skutočnosť. Je nepochybné, že dôkazné bremeno preukázať súdu, že od spoločníka nemožno spravodlivo požadovať účasť v spoločnosti, spočíva na spoločníkovi. Preto je žiaduce priamo v žalobe uviesť konkrétne dôvody na zrušenie účasti v spoločnosti. Ak takéto dôvody neexistujú, nemôže súd účasť spoločníka v spoločnosti zrušiť. Podľa názoru prvoinštančného súdu žalobca v tomto konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal žiadne konkrétne dôvody, pre ktoré by nebolo možné od neho spravodlivo požadovať, aby zotrval v spoločnosti. Nepreukázal, okrem jediného listu, že by od žalovanej žiadal informácie o chode firmy a ani to, že by mu ich žalovaná neposkytla resp. odmietla poskytnúť. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by žalobca bol zo strany žalovanej alebo ostatných spoločníkov obmedzovaný či poškodzovaný na jeho právach spoločníka spoločnosti MARIANNA, s.r.o. Ďalší žalobcom uvádzaný dôvod, nezhody medzi spoločníkmi, ako je to uvedené už v bode 23. tohto rozsudku, v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obo 179/2001, nie sú dôvodom na vyhovie žalobe podanej podľa § 148 ods. 1 Obchodného zákonníka. V konaní bolo, práve naopak, preukázané, že žalobca nemá záujem zúčastňovať sa valných zhromaždení, nezaujíma sa o dianie v spoločnosti, o jej ekonomický chod a rozhodovacie procesy a táto jeho neinformovanosť o fungovaní spoločnosti nie je dôsledkom upierania jeho práv zo strany žalovanej či ostatných spoločníkov, ale je dôsledkom jeho nezájmu o tieto záležitosti. Súd na tomto mieste opätovne pripomína zodpovednosť sporovej strany za výsledok konania, pričom poukazuje na celé obsahové znenie žaloby, tvrdenia v nej uvedené a zároveň zvyrazňuje, že je to práve žalobca, ktorý má primárne dôkaznú povinnosť a to tak v rovine tvrdení, ako i následne preukázania týchto tvrdení. Tieto úvahy viedli súd k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal dôvodnosť podanej žaloby a preto jeho účasť v spoločnosti MARIANNA, s.r.o. podľa § 148 ods. 1 Obchodného zákonníka nie je možné zrušiť. Pokiaľ ide o návrh žalobcu na oboznámenie spisu Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 3C/5/2015, žalobca jeho oboznámením chcel ozrejmiť súdu, prečo došlo k rozvráteniu vzťahov a ako vážne sú tieto vzťahy rozvrátené. Podľa názoru súdu vykonanie tohto dôkazu nie je potrebné, pretože z vykonaného dokazovania vyplynulo, že osobné vzťahy medzi žalobcom a ostatnými spoločníkmi sú narušené a pre meritórne rozhodnutie vo veci nie je nevyhnutné bližšie skúmať presnú príčinu a intenzitu rozvrátenia

týchto vzťahov. Navyše spis tunajšieho súdu sp. zn. 3C/5/2015 bol predložený Krajskému súdu v Prešove na rozhodnutie o odvolaní a jeho vyžiadanie za účelom oboznámenia by si vyžadovalo ďalšie odročenie pojednávania. Ďalší návrh žalobcu na doplnenie dokazovania, aby bola do spisu priložená spoločenská zmluva žalovanej, súd aplikujúc ustanovenia § 153 ods. 1, 2, 3 CSP zamietol. Koncentrácia konania predstavuje efektívny nástroj racionálneho a odôvodneného zrýchlenia sporového konania, tvorí funkčnú a teologickú jednotu s jedným z nosných princípov novej právnej úpravy sporového konania, a to s princípom arbitrárneho poriadku (č.l. 10 CSP). Strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo a so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Ak strana nepredložila prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas, súd nemusí na ne prihliadnuť, pričom Civilný sporový poriadok demonštratívny výpočtom uvádza, že môže ísť napríklad o situáciu, ak by pri prihliadnutí na tieto prostriedky vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Žalobca ako dominus litis mohol navrhnúť vykonanie tohto dôkazu už pri podaní žaloby, následne aj pri replike zo dňa 10.12.2018 k vyjadreniu žalovaného a napokon aj na pojednávaní dňa 24.4.2019, ktoré bolo odročené za účelom výsluchu svedkov. Žalobca pritom uznesením sp. zn. 3Cb/83/2018-35 zo dňa 20.11.2018 bol poučený o následkoch sudcovskej koncentrácie konania. Keďže žalobca nenavrhol vykonanie tohto dôkazu včas, so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania a doplnenie dokazovania vykonaním tohto dôkazu by si vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania, súd návrh na vykonanie tohto dôkazu zamietol a neprihliadal naň. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej strane trovy konania v rozsahu 100 %, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením o právoplatnosti tohto rozsudku.

3. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca z dôvodu, že ho považuje za nesprávny a nezákonný. Nesprávnosť rozhodnutia spočíva podľa jeho názoru v tom, že súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a v tom, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. e/, h/ CSP). Poukázal na to, že spoločníci medzi sebou pomerne dlhú dobu prakticky vôbec nekomunikujú, majú protichodné záujmy, nikto zo spoločníkov nepovažuje žalobcu za reálneho spoločníka, nie je riadne informovaný o konaní valných zhromaždení, nikto zo spoločníkov s ním nemá potrebu komunikovať otázky týkajúce sa spoločnosti, o všetkom rozhoduje len jeho matka, čo nepochybne vyvoláva jeho neistú pozíciu ako spoločníka, keďže sa nezúčastňuje na realizovaní podnikateľského zámeru žalovaného. Jeho účasť v spoločnosti je už len formálna a preto je presvedčený, že nie je možné od neho spravodlivo žiadať, aby v takejto spoločnosti, kde sú spoločníci voči nemu takto nepriateľsky nastavení, zotrval. Vytýkal súdu prvej inštancie, že nevykonal oboznámenie sa s obsahom spisu, sp. zn. 3C/5/2015 o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a nesúhlasil s dôvodmi súdu prvej inštancie, prečo tento dôkaz nevykonal. Nesúhlasil ani so záverom súdu, že nezhody medzi žalobcom a ostatnými spoločníkmi nesúvisia s výkonom činnosti, chodom a hospodárením žalovanej spoločnosti; práve naopak uvádzaný majetkový spor priamo súvisí s činnosťou, chodom a hospodárením spoločnosti, keďže časť nehnuteľností, ku ktorým je vedené konanie o určení vlastníckeho práva, kde žalobcom je žalobca v tomto spore a žalovanou je jeho matka - konateľka žalovanej spoločnosti, žalovaná spoločnosť užíva a vykonáva v nich svoju podnikateľskú činnosť; rozhodnutie v uvedenom spore sa jej tak nepochybne priamo dotýka. Poukázal na to, že žalovaný spoločnosť si vzala na kúpu novonadobudnutých nebytových priestorov úver vo výške 200.000,- eur a zároveň aj L. M. vložila do spoločnosti, pravdepodobne formou pôžičky z úveru ďalších 220.000,-, o čom nebol informovaný, tak o kúpe nebytových priestorov ako aj vzatí úveru na ich kúpu a prevzatí pôžičky spoločnosťou od jeho sestry, za rovnakým účelom o zriadení záložného práva na nebytové priestorov, atď. ho nikto zo spoločníkov neinformoval. Jeho sestra tak urobila nepochybne po predchádzajúcom dohovore s matkou, čo vyvoláva u žalobcu množstvo pochybností o ním skutočne sledovanom zámere. Nie je vylúčené, že utlmaním činností v žalovanej spoločnosti príp. neschopnosťou splácať požičané finančné prostriedky môžu byť dotknuté práva a záujmy žalobcu ako spoločníka tejto spoločnosti. Konanie matky a sestry žalobcu ako spoločníkov žalovanej spoločnosti do značnej miery znevýhodňujú žalobcu ako spoločníka a môže napĺňať znaky zneužitia práv spoločníka v spoločnosti, čo podľa čl. XIX ods. 2 písm. f/, g/ spoločenskej zmluvy zo dňa 16.11.2008 v platnom znení môže byť považované za porušenie povinností spoločníka. Okolnosti založenia spoločnosti jeho sestrou, najviac s poukazom na rovnaké predmety podnikania so žalovanou ešte viac narušilo vzťahy medzi ním a ostatnými spoločníkmi a prehýbilo jeho nedôveru k ním. Namietal, že súd nedostatočne a nesprávne vyhodnotil výpoveď jeho matky a sestry v kontexte namietaného narušenia vzťahov medzi spoločníkmi a jeho závažnosti, preto rozhodol nesprávne, vec nesprávne právne posúdil, trvá na tom, že v tejto situácii od neho

nemožno spravodlivo žiadať, aby v takejto rodinnej spoločnosti s takouto štruktúrou spoločníkov zotrval. Poukázal na rozhodnutia súdov Slovenskej republiky, podľa ktorých aj závažné narušenie vzťahov medzi spoločníkmi je možné považovať za dôvod, pre ktorý je možné účasť spoločníka spoločnosti zrušiť rozhodnutím súdu, resp. nemožno od spoločníka spravodlivo požadovať aby v spoločnosti zotrval. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, ktorý prihladol pri rozhodovaní k tomu, že žalobca neponúkol svoj obchodný podiel v rámci predkupného práva ostatným spoločníkom. Neurobil tak z dôvodu, že jeho matka mu v liste zo dňa 22.3.2017 uviedla, že jej predstava vo vzťahu k ukončeniu jeho účasti v spoločnosti je taká, že bezodplatne prevedie svoj obchodný podiel, s čím on nesúhlasí. Z toho dôvodu dohoda o prevode podielu nebola možná. Matka mu sama ešte pred jeho výzvou oznámila ako si predstavuje jeho ukončenie v spoločnosti. Nebolo preto potrebné ani účelné dopytovať sa jeho sestry, príp. brata, ktorí obaja realizujú vôľu svojej matky, či nehodlajú jeho podiel odkúpiť a za akú cenu. Možnosť previesť podiel tretej osobe bez súhlasu valného zhromaždenia podľa zmluvy o založení spoločnosti zo dňa 6.11.2008 nie je možný, preto ho tretej osobe ani neponúkal, keďže je zrejme, že by ostatní spoločníci s takýmto prevodom nesúhlasili. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že zruší rozsudok a rozhodne tak, že zruší účasť žalobcu P. X. v spoločnosti žalovanej, príp. aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedla, že navrhuje rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Odvolacie námietky žalobcu považuje za nedôvodné, ktoré nemajú vplyv na zistený skutkový a právny stav. Žalobca, ktorý je menšinový spoločníkom v priebehu celého času od kedy je spoločníkom neprejavil absolútne žiaden záujem o fungovanie a činnosť spoločnosti a teraz to považuje za ujmu, čo iste nie je dôvodné, a to najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že konateľka spoločnosti ako matka ostatných spoločníkov previedla na svoje deti časť podielu, každému rovnakým dielom, aby neukrivila žiadne zo svojich detí. Žalovaný nevložil do spoločnosti žiadne finančné prostriedky. Ku kúpe nehnuteľností žalovanou uviedla, že táto skutočnosť bola celej Starej Ľubovni verejne známa, teda vedel o nej aj žalobca. V danom prípade konateľka spoločnosti postupovala v súlade so spoločenskou zmluvou a neprekročila svoje kompetencie a neporušila kompetencie valného zhromaždenia a teda úkon je plne v súlade s platnou úpravou. Za najpodstatnejšie považuje to, že žalobca bol po celý čas roky spätne absolútne pasívny, aj keď mu oznámili, že vo firme sú problémy a treba ich riešiť alebo konanie valného zhromaždenia neurobil nič a bol pasívny, nevyužil žiadnu z možností spoločníka, napr. zvolať valného zhromaždenia a pod., dokonca potvrdil, že o takejto možnosti ani nevedel a teraz účelovo tvrdí, že spoločnosť ho ako spoločníka údajne diskriminovala. Záujem o konanie spoločnosti prejavil listom zo dňa 6.3.2017, v ktorom žiadal o nahliadnutie do dokladov spoločnosti. Na tento list mu bolo odpovedané konateľkou spoločnosti, že v požadovanom čase je vo firme najviac práce a navrhla mu aby do dokladov nahliadol ako to požaduje v termíne od 3.5. do 4.5.2017, čo je dostatočný časový priestor. Na tento list už žalovaný nereagoval, svoje právo spoločníka nevyužil. Už len tento jeho postup svedčí o jeho nezájume o činnosť spoločnosti, pričom uvedený list mal akože preukazovať jeho záujem. Po tomto liste nijako nereagoval a bol naďalej pasívny. To, že je absolútne pasívny nemôže byť na ujmu žalovanej. To, že medzi žalobcom a ostatnými spoločníkmi sú rodinné problémy nemôže byť dôvodom na zrušenie jeho účasti spoločnosti. Žalobcovi nič nebráni, aby si svoje záujmy v spoločnosti uplatňoval v zmysle zákonnej úpravy a spoločenskej zmluvy. Žalobu považuje za nedôvodnú.

5. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalovaným a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP) Po

prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Súd prvej inštancie vo veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd konštatuje, že sa podľa § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

9. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k odvolaniu žalovaného a podstatných tvrdení žalovaného v tomto odvolacom konaní udáva:

10. Podľa § 148 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „OBZ“) spoločník nemôže zo spoločnosti vystúpiť. Ak nejde o spoločnosť s jediným spoločníkom, môže spoločník navrhnúť, aby súd zrušil jeho účasť v spoločnosti, ak nemožno od neho spravodlivo požadovať, aby v spoločnosti zotrval. Ustanovenia § 113 ods. 5 a 6 platia obdobne.

11. Žalobca v odvolaní poukazoval na také skutočnosti, pre ktoré podľa jeho názoru nemožno od neho spravodlivo požadovať, aby zostal spoločníkom v spoločnosti žalovanej a teda je dôvod, aby súd zrušil jeho účasť v spoločnosti žalovanej. Súd prvej inštancie vykonal podrobné dokazovania, v rozsudku sa vysporiadal so všetkými tvrdeniami žalobcu, pričom s jeho odôvodnením sa odvolací súd stotožnil. Nad rámec argumentov uvedených súdom prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, odvolací súd k odvolaniu žalobcu uvádza, že v konaní nepreukázal existenciu tak závažnej skutočnosti, ktorá by odôvodňovala zrušenie jeho účasti v spoločnosti.

12. Žalobca opakovane poukazoval na skutočnosť, že nie je prizývaný na rokovania valného zhromaždenia žalovanej, pričom z dokazovania vyplynulo, že v konaní nebolo preukázané, že žalobca nebol na valné zhromaždenia žalovanej prizývaný.

13. Ak žalobca namieta, že sa konateľka spoločnosti s ním neradila pri kúpe nehnuteľnosti a pri úvere žalovanej, odvolací súd poukazuje na to, že žalobca nepreukázal, žeby sa počas existencie spoločnosti domáhal informácií o chode spoločnosti a žeby mu ich poskytnutie bolo odopreté. Až výzvou zo dňa 6.3.2017 požiadal o nahliadnutie do dokladov spoločnosti. Spoločnosť žalovanej mu oznámila listom zo dňa 22.3.2017, že do dokladov môže nahliadnúť v termíne od 3.5.2017 do 4.5.2017, čo žalobca nevyužil. Preto jeho odvolacia námietka v tomto smere je nedôvodná. K ďalšej odvolacej námietke, že súd prvej inštancie nevykonala navrhované dôkazy, odvolací súd uvádza, že s dôvodmi nevykonania dôkazov sa súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia riadne vysporiadal v bodoch 35 a 36 odôvodnenia napadnutého rozsudku a s takýmto odôvodnením pre nevykonanie dôkazov sa odvolací súd stotožňuje, preto odvolacia námietka v tomto smere je nedôvodná.

14. Žalobca v odvolaní poukázal na skutočnosť, že vzťahy medzi spoločníkmi spoločnosti sú vážne narušené, že navzájom nekomunikujú a neinformujú ho o chode spoločnosti a preto nemožno od neho spravodlivo očakávať zotrvanie v spoločnosti. K tejto námietke odvolací súd uvádza, že ju považuje za nedôvodnú. Narušené vzťahy bez toho, aby nepriaznivo zasahovali do sféry žalobcu ako spoločníka spoločnosti žalovanej, nie sú dôvodom preto aby súd jeho žalobe vyhovel.

15. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že rozhodnutie vstúpiť do kapitálovej spoločnosti ako spoločník musí byť prijaté po zrelej úvahe pri vyhodnotení všetkých následkov. Konkrétny spoločník môže stratiť záujem o postavenie spoločníka z rôznych dôvodov, či už preto, že stratí záujem podieľať sa na riadení spoločnosti, alebo preto, že činnosť spoločnosti nezodpovedá jeho predstavám. Ešte pred vstupom do spoločnosti si však musí uvedomiť, že ukončenie účasti v spoločnosti podlieha pravidlám

Obchodného zákonníka a vo väčšine prípadov je odkázané na spoluprácu s ostatnými spoločníkmi, a to aj pri prevode jeho obchodného podielu. Je na žalobcovi, aby ponúkol prevod jeho obchodného podielu, či už na ostatných spoločníkov alebo na tretiu osobu a dohodol sa s ostatnými spoločníkmi na tomto prevode. Skutočnosť, že konateľka žalovanej mu oznámila, že súhlasí s prevodom obchodného podielu bez náhrady, nenahrádza jeho povinnosť ponúknuť prevod jeho obchodného podielu ostatným spoločníkom.

16. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

17. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 v spojení s ustanovením § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalovanej proti žalobcovi, ktorý nebol v konaní úspešný. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

18. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).